

St-l uvádí, že podle § 111 ústavní listiny tresty mohou býti ukládány jenom na základě zákona, a že není zákonného předpisu, který by zakazoval pod trestem, aby majitel automobilu nechal stát svůj povoz před domem. Tu jest poznamenati, že st-l byl trestán pro přestupek § 10 cit. vyhlášky, která byla vydána, jak v ní výslovně se uvádí, na podkladě »zákonných předpisů«. Pokud jde o delikt, o němž zmíněný § uvedené vyhlášky jedná, jest shledati zákonný podklad v dekretu dvor. kanceláře ze 7. března 1834 sb. pol. zák. sv. 62, str. 84 č. 37, platném jak pro silnice erární tak pro silnice neerární. Tento dekret zakazuje z důvodu rušení neb ztížení pasáže stavěti vozy na silnici, jak za dne tak za času nočního. Trest pak byl st-li uložen podle min. nař. ze 30. září 1857 č. 198 ř. z., kteréžto nařízení, pocházející z dob absolutistických a vydané na podkladě cis. rozhodnutí, má platnost zákona. Oba tyto předpisy, jak dekret dvor. kanceláře ze 7. března 1834, tak min. nař. ze 30. září 1857, staly se podle zák. z 28. října 1918 č. 11 Sb. součástkami právního řádu Čsl. republiky, a jsou tedy dosud platnými předpisy zákonnými. Jest tedy tato výtka stížnosti bezdůvodná.

Č. 11.192.

Samospráva obecní. — Školství: I. * Ustanovení § 42 odst. 1—5 zák. č. 329/1921 Sb. vztahují se i na obecní přírážky pro rok 1921 a dřívější. — II. Kompetenční předpis § 5 zák. č. 77/1927 Sb. vztahuje se jen na přírážky k daním přímým, předepsané pro dobu po účinnosti tohoto zák. — III. Do kompetence finančního úřadu nespadá rozhodování o tom, zda poplatník je vůbec povinen platiti obecní přírážku a jakou sazbou. — IV. Poplatník nemá nároku na to, aby — zvýší-li se daňová základna nad částku předpokládanou při stanovení procenta obecních přírážek — přírážkové procento bylo dodatečně přiměřeně sníženo a poplatníku přeplacená přírážka vrácena.

(Nález ze dne 5. dubna 1934 č. 10.720/33.)

Prejudikatura: ad II: Boh. A 10.046/32, ad III: Boh. A 9788/32, ad IV: 5929/26.

Věc: Firma »Akciová společnost továren zrcadlového skla a uhelných dolů v Čechách, dříve firma Andreas Z.'s Sohn, representace v Praze« proti zemskému úřadu v Praze o dodatečný předpis obecní přírážky k účelům školským.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo v cestě instanční zamítnuto odvolání stěžující si společnosti, týkající se školní přírážky k státním daním za léta 1918 až 1920 ve výši 605.137 Kč 77 h.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Stížnost uplatňuje především, že za první úřední projev, zahajující řízení, jest považovati platební rozkaz obecního úřadu v H. z 21. května

1928 a že v době jeho vydání již platilo ustanovení § 42 odst. 1 zák. č. 329/21 Sb., podle něhož předepisuje přírážky k státním daním finanční úřad, vybírající dotyčné daně, takže obecní úřad nebyl k vydání platebního rozkazu příslušným.

Žal. úřad zamítl stejnou námitku stížnosti z důvodu, že se uvedené ustanovení zákona týká jen přírážek usnesených obcí za léta po vydání tohoto zákona, t. j. na přírážky usnesené na rok 1921 a další, a že obec si může obecní přírážky za léta dřívější i za platnosti tohoto zákona vybírat sama.

Nss nemohl souhlasiti s tímto názorem žal. úřadu, neboť ustanovení § 42 cit. zák. o tom, které úřady jsou příslušny vybírat přírážky a rozhodovati o odvoláních, není výslovně omezeno na přírážky usnesené za účinnosti tohoto zák., nýbrž platí jakožto norma kompetenční bez ohledu na to, pro který rok dotyčné přírážky byly obcí usneseny, pro všechny případy, kde po účinnosti uvedeného zák. bude rozhodováno o povinnosti placení obecních přírážek. Že se tak v daném případě stalo po uvedeném dni, není sporno.

Pro sporný případ nepřichází ani v úvahu kompetenční předpis § 5 zák. č. 77/1927 Sb., poněvadž se toto ustanovení vztahuje jen na přírážky k daním přímým, předepsané pro dobu po účinnosti tohoto zák., tedy na dobu od roku 1928 počínaje (viz Boh. A 10.046/32).

Avšak nss nemohl přes to uznati, že v první stolici rozhodoval úřad podle § 42 k rozhodování nepřislušný.

V daném případě je spor o to, mohly-li st-lce býti předepsány za r. 1918 až 1920 školní přírážky k státním daním ve výši obcí usnesené. Výpočet přírážky není v daném případě sporným. Podle odst. 1 § 42 zák. č. 329/1921 Sb. děje se výpočet, předpis a vybírání obecních přírážek ke státním daním těmiž orgány, které jsou pověřeny vybíráním příslušných daní státních. Vyšší úřad finanční rozhoduje o odvolání jen, pokud jde o přírážky nesprávně vypočtené (odst. 4), kdežto o oprávněném prostředku, vytýkajícím, že přírážky byly stanoveny vyšší sazbou než odpovídá zákonem určené nebo schválené výměře, rozhoduje bezprostřední úřad dohlédací (odst. 3).

Z uvedeného plyne, že i o otázce, zda jest vůbec dán zákonný podklad pro předpis obecní přírážky, a to v určité sazbě obcí usnesené a příslušným úřadem schválené, mají podle § 42 cit. zák. rozhodovati úřady dohlédací, kdežto finančnímu úřadu přísluší jen rozhodovati o cíferním výpočtu přírážky na základě nesporného právního a skutkového základu. Nespadá tedy rozhodování o tom, zda poplatník jest vůbec povinen přírážku takovou platiti a jakou sazbou, do kompetence finančního úřadu, a nebrání tudíž ustanovení § 42 obecnímu orgánu, aby, byl-li spor o to naň vznesen, v I. stolici o těchto otázkách rozhodoval (viz Boh. A 9788/32).

O takovéto rozhodování šlo také v daném případě. Obecní zastupitelstvo v H. usneslo se totiž dne 25. srpna 1924, že stěžující si firma jest povinna platiti školní přírážky za léta 1918—1920 a že mají přírážky tyto od ní býti požadovány. Na základě tohoto usnesení byl pak vydán výměr obecního úřadu z 5. září 1924 a platební rozkaz téhož

úřadu z 21. května 1928, kterým stěžující si firmě bylo sděleno, že obec od ní požaduje školní přírážky udané výměrem posléze uvedeným částkou 605.137 Kč 77 h. Ježto výpočet přírážky, jak již výše uvedeno, nebyl zde sporným, nelze v uvedeném usnesení obecního zastupitelstva, na základě kterého pak zmíněné výměry byly vydány, shledati nic jiného, než výrok o tom, že st-lka podléhá za uvedená léta školním přírážkám sazbou obcí usnesenou, k čemuž, jak již uvedeno, byly obecní orgány příslušny. Když pak žal. úřad zamítaje odvolání tento výrok potvrdil, řešil tím stejně jako prvá stolice jediné otázku, zda stěžující si firma podléhá za uvedená léta školním přírážkám sazbou obcí usnesenou, nikoliv správnost výpočtu přírážky, o čemž bude rozhodováno finančním úřadem příslušným podle § 42 odst. 1 při vydání formelního platebního rozkazu.

Jako zmatečnost uplatňuje stížnost dále, že přírážky od st-lky požadované jsou označeny jako přírážky školní, ačkoliv §em 4 zák. č. 77/27 Sb. je zakázáno obcím vybírat zvláštní obecní přírážky školní.

Kdyby obec oproti ustanovení posléze uvedenému — předpokládaje, že by bylo možno toto ustanovení vůbec na sporný případ použití — vybírala zvláštní přírážky školní, byl by takovýto předpis nezákonným a mohl by býti poplatníkem cestou instanční naříkán, není však zmatečným (nicotným) a bylo proto věci strany, měla-li za to, že předpisu stojí v cestě uvedené ustanovení zákona, aby to ve svém oprávněm prostředku k žal. úřadu uplatňovala. Když to však neučinila, jde o nepřipustnou novotu, ke které nss ve smyslu § 5 zák. o ss nemůže přihlížeti.

Stížnost vytýká dále, že obec při sdělení rozpočtu počítala při výpočtu přírážky s určitým předpisem státní daně st-lčiny, čímž rozpočty byly také kryty, a obec byla by obohacena, když nyní došlo skutečně k vyššímu předpisu daně, než obec tehdy předpokládala. St-lka tuto námitku v době, kdy přírážky jí byly předepsány, nemohla učiniti oproti rozpočtům dávno schváleným a může ji proto vznést proti předpisu přírážky.

Žal. úřad na stejnou námitku odvolání odpověděl, že při stanovení přírážky k úhradě rozpočtového schodku jde o odhad pravděpodobného výnosu a že poplatník může proti takto určené přírážce si stěžovati. Když však usnesení o stanovení přírážky se stalo pravoplatným, nemění na výši již jednou pravoplatně usnesené přírážky nic, že snad daňová základna v důsledku konečného předpisu v dotyčném roce byla vyšší, takže přírážky vynesly více, než bylo rozpočteno. Poplatník musí tedy při předpisu přírážky počítati již s jednou určenou výší přírážek a nemůže se proti předpisu přírážky domáhati jejího snížení z důvodů vyšších skutečných daňových předpisů.

Nss vyslovil již v nál. Boh. A 5929/1926, že poplatník nemá nároku na to, aby — zvýší-li se daňová base nad sumu předpokládanou při stanovení přírážkového procenta a převyší-li následkem toho výnos přírážek míru potřebnou k úhradě rozpočtového schodku — přírážkové procento bylo dodatečně přiměřeně sníženo, resp. přeplacená přírážka

mu vrácena. Nss trvá na tomto názoru i v tomto případě. Je tedy i uvedená námitka stížnosti bezdůvodná.

St-I namítal v odvolání k žal. úřadu, že předpis přírážky odporuje § 32 zák. č. 329/21 Sb. Žal. úřad na tuto námitku odpověděl, že snížení státní daně v důsledku ustanovení § 32 a tím také snížení základny pro přírážky provádí státní úřad finanční a že původního předpisu přírážky, jak se zde právě stal, je zapotřebí, aby mohl později býti proveden výpočet podle odst. 2 § 32. — K tomu uvádí stížnost, že tento názor je sice správný, že však nárok na snížení musí býti poplatníkem vznesen také při předpisu přírážky, poněvadž by jinak v tomto ohledu mohla nastati právní moc. — Nss nemohl stížnosti ani v tomto ohledu dáti za pravdu.

Podle odst. 2 § 32 sníží se, pokud by předpis v prvním odstavci zmíněný byl vyšší, předepsaná daň státní, včetně válečné přírážky i přírážky samosprávných svazků poměrně. Snížení obecní přírážky nastane tedy v důsledku toho, že se sníží dotyčná státní daň, jejíž adnexem je přírážka. Otázkou, jsou-li dány předpoklady pro snížení přírážky podle § 32 odst. 2 nemůže se tedy instanční úřad rozhodující o původní přírážkové povinnosti zabývat. Není proto rozhodnutím vydaným v tomto řízení prejudikováno otázce pozdějšího snížení přírážky podle odst. 2 § 32.

Konečná námitka stížnosti týká se promlčení přírážky. Žal. úřad na námitku uplatňující promlčení odpověděl, že ani obecní zřízení ani zák. č. 31/1878 ř. z. o promlčení přímých daní nemá ustanovení o promlčení přírážek, takže promlčení obecních přírážek k státním daním nenastává vůbec nikdy. Oproti tomu poukazuje stížnost na ustanovení § 42 zák. č. 329/21 a § 5 zák. č. 77/27 Sb.

Bylo již dříve dovedeno, že ustanovení § 5 zák. č. 77/27 Sb. sice pro daný případ nelze vůbec použít. Ale zák. č. 329/1921 Sb. stanoví v § 42 odst. 5, že pro promlčení obecních přírážek platí stejné předpisy jako pro státní daně, k nimž se přírážka vybírá. Není tedy toto ustanovení obmezeno na přírážky usnesené za účinnosti tohoto zák., nýbrž obsahuje všeobecné pravidlo, platné pro všechny dosud nevyměřené obecní přírážky bez ohledu na to, zda byly usneseny za platnosti tohoto zákona nebo dříve. Podléhaly tedy přírážky zde sporné ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení promlčení stejnému jako dotyčné přímé daně, jichž jsou adnexem.

Žal. úřad v důsledku svého nesprávného názoru, že tyto přírážky se vůbec nepromlčují, nezkoumal, zda podle předpisů tehdy platných pro přímé daně nastalo ohledně přírážek zde sporných promlčení, a jest proto nař. rozhodnutí v tomto ohledu nezákonným, pročež je bylo zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.193.

Pojištění pensijní: * Není nezákonným výrok, jímž za pensijním pojištěním povinného podle § 1 odst. 2 lit. b) zák. č. 89/1920